

Genesis 12, 1-3 Op de bonnefooi....

Welkom!

Psalm 121 vers 1 – zegengroet

Zingen GK 163 Dit huis, een herberg onderweg

Gebed

Kinderen Vakantie.

GK-oud 3 Abraham, Abraham...

Inleiding op Schriftlezing...

Lezen Genesis 11 vers 27 – 12 vers 9

Psalm 105 vers 4 en 5

Tekst Genesis 12 vers 1-3

Preek

Psalm 57 vers 5, 6

Wet – Luisteren is vertrouwen.

GK 172 U, Vader van het licht, u prijzen wij.

Gebed

Collecten

Psalm 16 uit Psalmen voor nu

Zegen.

Kinderen: Vakantie – Op de bonnefooi!

Inleiding:

Abraham: opnieuw maakt God een nieuw begin.

Eerst met Adam en Eva, daarna met Noach.

Nu opnieuw met Abram.

Want steeds was het leven met God doodgelopen in het mulle zand van de zonde. Waren mensen andere goden gaan dienen. De zon, de maan, de sterren. Raakte de aarde vol van geweld en seksueel misbruik. Ver van het paradijs.

God maakt opnieuw een nieuw begin.

Zo is hij.

-Het is al erg mooi om daarbij stil te staan. Met God kun je altijd opnieuw beginnen. Wat je ook verkeerd deed. Hoe diep je ook was gevallen: je mag vergeving vragen en opnieuw beginnen. Alleen dat al!

Nu weer: volken uit de tijd van Abraham dienden de maangodin Sin. Dia.

In Ur stond een hoge Ziggurat. De tempel voor Sin. Dia.

Abram woonde toen in Ur. Ur der Chaldeeën. Een kleine 2000 jaar voor Christus.

En hij diende met zijn vaders die maangod Sin.

Dia.

In Jozua 24 staat dit: “Dit zegt de HEER, de God van Israel: jullie voorouders woonden lang geleden ten oosten van de Eufraat. Het waren Terach en zijn zonen Nachor en Abraham. Ze dienden andere goden. Maar ik heb jullie stamvader Abram daar weggehaald en hem door heel Kanaän laten trekken...”.

Abram knielde voor de maangod Sin.
Het leven leek weer dood te lopen.

-Nog iets om bij stil te staan. God roept Abram. Waarom Abram....
Was Abram heel goed... Geschikt.... Beter dan de rest...

Nee.

Abram knielde voor de maan. Abram had geen kinderen. Abram verloor zijn land. Wat laat God daarmee zien...

Dat het om genade gaat. Zijn liefde is een geschenk.

Dia

En dan roept God Abraham: “Abram, trek weg uit je land, verlaat je familie, verlaat ook je naaste verwanten en ga naar het land, dat ik je zal wijzen”.

En Abraham reist af. Met zijn vrouw Sarah.

Dia

Met zijn vader Terah en zijn broers Nachor en Haran. En met zijn neef Lot en zijn vrouw.

Ze volgen de rivier omhoog.

Want door de woestijn reisde je niet. Daar was het soms 40 tot 50 graden. En nergens water.

Na de hittegolven van de afgelopen weken weten we een beetje wat je meemaakt in de hitte!

Vandaar: je volgde de rivier. Het water.

En zo kwamen zij eerst in Haran. In wat nu Syrië is.

Maar ook daar wordt de maangod Sin vereerd. Familie om hem heen.

Zekerheid. Veiligheid.

Abraham moet verder trekken.

Naar het zuiden van Kanaän. En daar moet hij zijn tent opslaan.

Dit is het land.

Preek:

Inl. Er was een vader, die met zijn vrouw en hun zeven kinderen, op vakantie ging.

Vele jaren stonden ze met hun tentje op een boerencamping bij Urk.

Lekker veilig. Vertrouwd.

En: dit kon hun oude VW-busje nog wel aan!

Maar nu wilden de kinderen wel eens wat anders. Een van de kinderen had van een vriendje uit de buurt mooie verhalen gehoord over Zuid-Spanje.

Over de zon en de zee en mooie stranden. De middellandse zee.

En u begrijpt het al: dit jaar werd het geen Urk, maar een plekje op een camping in Zuid-Spanje.

Alleen: hoe kwam hij daar?

En vooral: hoe kwamen ze veilig weer terug?!!

Dat kon hij op minsten twee manieren doen.

Hij kon zijn VW-busje flink na laten kijken. Hij kon lid worden van de ANWB.

Een dikke reisverzekering afsluiten.

Hij kon bij de ANWB kaarten kopen van Nederland, België, Frankrijk en Spanje. En een tomtom, geladen met de nieuwste kaarten.

Hij kon zelfs bedenken om een week extra vakantie te nemen en die reis eerst eens alleen te doen, zodat er niets mis kon gaan als hij met zijn vrouw en zeven kinderen op weg ging.

Die vader wilde zekerheid.

Maar wat gebeurt er: op zijn werk vertelt die vader over zijn vakantieplannen. Een collega hoort dat en zegt: "Hé, dat is toevallig! Wij hebben een vakantiehuisje vlak bij die camping in Zuid-Spanje. We gaan daar elk jaar wel twee keer met de auto naar toe.

Ik zal je de route wel geven, die wij altijd volgen. Die is wat beter, dan de Tomtom. Want die geeft wel de kortste weg, maar je staat wel veel vaker uren in de file. Er zijn veel werken aan de weg.

En die collega schrijft wat weg-nummers op een briefje. De A-zoveel en de E-zoveel.... en geeft het aan die vader.

Nu kan die vader twee dingen doen: hij kan kiezen voor zijn eigen kaarten en Tomtom. De weg die hij zelf gevonden heeft.

Of hij kan kiezen voor de route van zijn collega.

Nu kent hij hem en hij weet, dat die collega echt betrouwbaar is.

En wat doet hij: hij volgt de wegen, die zijn collega gaf.

Deze tweede manier is de weg, die de Bijbel wijst. Dat is de weg met God.

De weg zelf ken ik nog niet, maar ik ken wel mijn Gids.....

Abraham moet leren reizen op die tweede manier.

Met God als zijn gids. God als zijn zekerheid.

De God, die hem roept: "Abraham, trek weg uit je land,....".

Hij bedoelt: “Kom onder mijn vleugels, Abram. Want daar is echte veiligheid en echte toekomst!”
We gaan zien wat dat betekent.

1. De stem.

Het betekent ten eerste, dat Abram alle zekerheid kwijt raakt. Alle veiligheid.

Want Ur was een grote sterke stad.

Welvarend. Grote cultuur. Het schrift was al eeuwenlang bekend.

Stad aan de mooie, brede, rivier de Eufraat. Er was water en dus voedsel.

Abram was daar een rijke herdersvorst.

Hij woonde in Ur. Een stad met dikke muren.

In onze tijd denken we in landen. Landen met een eigen koning of president en regering. Met een leger en politie. We kunnen veilig door ons land en andere landen reizen.

In die tijd dachten mensen in steden.

Iedere stad had haar eigen koning en haar eigen leger. Veilig achter de hoge muren. Buiten die muren waren er nomaden en krijgsheren.

Onveiligheid.

Buiten de muren was je vogelvrij.

Midden de stad stond de tempel van de maangod Sin. De Ziggurath.

Tempeltoren waarin de goden woonden. Waar de aarde dicht bij de hemel was. Goden die over je waakten.

Zo wees de maangodin Sin 's nachts de weg. Haar milde licht maakte dat je ook in de nacht, als het donker was, je weg kon vinden.

En binnen die stad woonde je te midden van je familie.

Familie, die voor je zorgde.

Daar woonde Abram. Met zijn vrouw Sarah. En juist omdat zij geen kinderen hadden, hadden zij die familie nog meer nodig. Wie zou er anders voor ze zorgen als ze oud waren?

Je ziet wel: Abram en Sarah moesten veel loslaten. Al hun zekerheden.

En de toekomst was ook onzeker.

Want ze kenden het land niet, waar ze heen moesten.

Ze konden geen groot volk worden, want ze hadden geen kinderen.

Sarah was onvruchtbaar. En toen God hen riep, waren ze al grijs en bejaard.

Zie je: alle zekerheden moesten ze loslaten. Dat grote, sterke, welvarende Ur. Hun familie. Terwijl de toekomst onveilig en onmogelijk is.

En toch gaan ze.

Hoe kan dat?

Door de stem. De stem van God, die hem roept.

Dat lezen we in Handelingen 7.

In de rede van Stephanus.

Die zegt: "Toen Abraham, de vader van ons volk, nog in Mesopotamië woonde, voordat hij zich in Charan vestigde, verscheen God in al zijn luister aan hem en zei: "Trek weg uit je land, verlaat je familie en ga naar het land dat ik je zal wijzen...".

In al zijn luister.

In hemels licht. Licht dat het licht van de zon en de maan laat verbleken.

Al die afgoden smelten weg en vallen van hun voetstuk, als de levende God verschijnt.

In een kleed zo groot en immens als het heelal.

Met een stem als het geluid van de branding van de zee: "Abram, ga!".

En Abram gaat.

Zo gaat dat.

Ook in ons leven.

Je kunt christen zijn. Je zit al jaren in de kerk. Je hoort het evangelie elke zondag weer. Je zingt de mooiste liederen. Je familie is gelovig.

Maar het is niet meer dan dat.

Je laat je leven verder bepalen door je werk of je studie of je vrienden of je computer. Het geloof in God hoort er wel bij, zo ben je opgevoed, maar meer is het ook niet. En als het geloof of als het leven in de kerk te moeilijk wordt of te veel van je vraagt, haak je langzaam af. Als het leven lonkt, laat je het los. Er zijn belangrijker dingen.

Maar dan komt er een dag, dat de stem van de levende God echt in je hart doordringt.

De dag, dat je eindelijk eens beseft hoeveel deze God van je houdt.

En dat je niet zonder hem kunt.

Soms na een goed gesprek. Na een mooi groot christelijk festival. Een woord in een preek.

Soms, omdat je eindelijk eens inziet, dat jouw leventje doodloopt, als je zo doorgaat. Je leven loopt vast in het mulle zand van je zonden.

Soms, omdat je ziek wordt of je huwelijk strandt of een kind sterft of een vriendin.

En opeens ga je anders luisteren. Zoek je steun, troost, vergeving, toekomst, vrede...

Gods stem dringt door in je hart. Zijn liefde. Zijn luister.

Opeens beseft je wie Hij eigenlijk is.

Je ziet zijn kracht in de miljoenen sterren aan de hemel. Je ziet zijn liefde voor jou in zijn zoon die voor jou wil sterven aan een kruis.
En je buigt. Je verandert. Je zoekt hem.
Gods stem roept je. Zijn stem dringt door tot diep in je hart.
Je gaat op reis door het leven.
Met deze God.

2. De overgave.

Nu wordt het moeilijk. Dia.
Want God roept Abraham: “Trek weg uit je land, verlaat je familie, verlaat ook je naaste verwanten, en ga naar het land, dat ik je zal wijzen”.

Punt.

Ja, en dit is vreselijk.

Want God zegt niet welk land.

Er staat niet: ‘Ga weg en ga naar dat land of dat land. En dan geeft hij een briefje met de wegen, die je kunt volgen. De stad waar je gaat wonen. De voorzieningen, die er zijn. Een huis, dat al voor je klaar staat’.
Nee!

Vertrek en ik zal je wel laten zien waar je heen moet. Open einde.

Dat is voor mensen moeilijk.

We willen weten waar we aan toe zijn. We zoeken zekerheid. Comfort. En we vragen: “Ik ben wel geïnteresseerd in het christelijk geloof, maar: als ik christen wordt, moet ik dan ook elke zondag naar de kerk? Ga ik me wel thuis voelen in deze kerk? Moet ik mijn leven veranderen en anders met mijn geld omgaan? Moet ik dan evangeliseren? Met ik de drank aan de kant zetten? Moet ik dit....Moet ik dat....?”.

We willen weten waar we terechtkomen. Waar je aan toe bent.

Maar als je dat eerst allemaal van te voren wilt weten, dan luister je niet naar de stem.

De stem van God, die tegen je zegt: “Ga weg uit je land, uit je zekerheden, uit je comfortzone en ik zal wel laten zien wat ik van je vraag. Wat er op je weg komt.....”.

Als je eerst alles wilt weten, voorwaarden stelt, dan wil je het stuur van je leven altijd nog in je eigen handen houden. Dan geef je je niet echt over aan God. Je blijft zelf op de troon in je leven zitten.

Je zegt tegen God: “Ik wil wel luisteren en met u meegaan, als ik maar weet waar we heen gaat en of ik het leuk vind. Als ik de zin zie. Als ik mij thuisvoel”.

En God mag met jouw mee reizen op jouw weg. Als een huisgod, die je meeneemt in je broekzak.

Terwijl de levende God van je vraagt om met Hem mee te reizen op zijn weg. En Hij zegt tegen je: “Vertrouw me maar”.

God zegt tegen Abraham: “Abraham ga!”.

“Waarheen, Heer?”.

“Dat laat ik je wel zien. Ga maar op weg”.

Later zegt hij: “Abraham, ik geef je een zoon!”.

En Abraham zegt: “Hoe!!??”.

En God zegt: “Dat laat ik je later nog wel zien. Vertrouw mij maar”.

Uiteindelijk zegt God tegen Abraham: “Ga de berg op en slacht en offer je zoon”.

En Abraham zegt “Waarom?”.

God zegt: “Dat laat ik je later zien. Klim maar omhoog”.

Dat is christelijk geloof.

Je gaat op reis met God. Vol vertrouwen.

Je vraagt niet: “Maar wordt dit wel leuk? Gaat dit mijn leven verrijken?”.

Het christelijk leven is een heel nieuw leven.

Je vraagt niet: “Passen uw plannen met mij wel in mijn agenda?”

Je krijgt een heel nieuw agenda.

Dat maakt de stem van God los: je gaat op weg zonder te weten waar je naar toe gaat. Zonder Tomtom. Zonder garanties. Je stapt buiten je comfortzone en luistert naar de stem.

Op de bonnefooi. De bonne foi. In goed geloof.

3. De zegen.

Want dat vertrouwen, dat geloof, is niet zonder belofte.

De HERE zegt tegen Abraham: “Ik zal je zegenen en jij zult tot een zegen voor anderen zijn”.

Als je christen wordt, denk je niet: “OK, maar wat is het makkelijkste voor mij? Hoe voel ik mij het meest comfortabel? Waar voel ik mij het beste thuis? Wat past bij mijn geloofsbeleving? Welke mensen liggen mij het meest?”.

Door de stem van God vraag je niet: “Wat maakt mij het meest gelukkig? Maar wie kan ik gelukkig maken?”.

“Hoe kan ik voor anderen tot een zegen zijn?”.

Zo gaat dat: als jij vooral zegen voor jezelf zoekt, zul je leeg blijven. Als jij voor anderen een zegen wilt zijn, dan vult God jou met zijn zegen. Dat zul je merken!

God zegent jou, zodat je voor anderen tot een zegen kunt zijn.

Ga uit je land, uit je stad, ga uit je comfortzone, uit je gemakkelijke leventje, zodat je een zegen kunt zijn voor anderen.
Als je altijd vooral comfort zoekt, veiligheid, gemak, mensen, die jij mag, een kerk, die jou ligt, ... wat kun je dan betekenen in Gods wereldwijde Koninkrijk?

God zet mensen op je weg, die jouw raad nodig hebben of die troost nodig hebben of juist dat je hen de waarheid zegt.

Maar jij blijft thuis. Je bent bang.

Waarom?

Je wilt er niet op uit. Je blijft in je comfortzone. Je wilt geen kritiek. Je wilt geen zwaar gesprek. Je wilt erbij blijven horen.

Maar als je thuis blijft, in je comfortzone, betekent dat wel, dat je niet tot een zegen kunt zijn voor die ander.

Want je blijft letterlijk thuis.

Christen-zijn betekent luisteren naar de stem. Je comfortzone verlaten.

Abraham gehoorzaamde. Hij ging op weg, zonder te weten waar hij zou komen.

Maar kijk eens wat een zegen Abraham is geworden.

God gaf hem een zoon, een volk. En uit dat volk werd Jezus geboren.

Miljarden hebben door Hem de Vader gevonden.

En is dit niet wat Jezus ook heeft gedaan?

Hij heeft letterlijk zijn land en familie verlaten. Op weg naar het land van de dood.

Hij verloor alle zekerheid.

Zijn waardigheid.

Zelfs zijn Vader liet hem los.

Maar hij deed dat voor jou.

Omdat hij voor jou een zegen wilde zijn.

En kijk eens hoe groot die zegen is: je mag leven. Je mag God kennen.

Je mag zijn Koninkrijk binnenkomen.

Je mag je bevrijden van je afgoden. Je mag opnieuw beginnen.

Samen op weg met de levende God.

Amen.